

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: 132/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

199/2011. (VII. 21.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ által 2011. március 10-én előterjesztett **panaszát** a 2011. július 21-én – dr. Kádár András Kristóf testületi tag távollétében - megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az ügyben hatáskörrel és illetékességgel rendelkező szerv – a Budapesti Rendőr-főkapitányság Kerületi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos rendőri intézkedés elmulasztásával kapcsolatban 2011. március 10-én postai úton terjesztette elő panaszát.

A panaszbeadvány tartalma szerint 2011. február 25. napján este a Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) egy Kerületi Rendőrkapitányság szolgálatban lévő rendőrei a panaszos édesanyját mentővel elszállították egy Kórház Pszichiátriai osztályára. Ennek előzménye az volt, hogy a panaszos édesanyja 2009. óta több esetben kihívta a BRFK illetékes Kerületi Rendőrkapitányság rendőreit azért, mert a felette lakó valamilyen zajos – csiszolás, darálás, kopácsolás szerű – tevékenységet folytat a nap különböző szakában. A kitérő rendőrök a zaj forrását eddig nem

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

találták meg, mivel egyetlen alkalommal sem tapasztaltak a szomszédnál semmilyen zajos tevékenység végzésére utaló körülményt.

A panaszos édesanyja 2011. február 25. napján a fent említett zaj miatt kihívta a rendőröket, akik ez esetben sem találtak semmit, azonban távozásuk után újra kezdődött a zajhatás és a panaszos édesanyja ismételten visszahívta a rendőröket. A rendőrök kiérkezésükkor csak annyit mondtak a panaszos édesanyjának, hogy öltözzön fel. A panaszos édesanyját ekkor már a kapuban várta a mentő, mely ezt követően a egy Kórház Pszichiátriai osztályára szállította őt.

A panaszos a történetek miatt 2011. március 2. napján bement a BRFK illetékes Kerületi Rendőrkapitányságra panaszt tenni az édesanyjával szemben intézkedő rendőrök ellen, azonban ott felvilágosítást nem kapott. A rendőrkapitányság folyosóján is beszélt egy rendőrrel – akit megnevezni nem tudott –, de ez a személy is csak annyit mondott neki, hogy kollégái szabályosan jártak el. Az elhangzottakról nem készült jegyzőkönyv.

2) A panaszos 2011. április 2-án – a Testület 2011. március 24. napján kelt írásbeli tájékoztató levelében foglaltakra figyelemmel – postára adta panaszának kiegészítését, amelyben előadta, hogy a rendőrségen azon rendőrök személye után szeretett volna érdeklődni, akik édesanyjával szemben 2011. február 25. napján intézkedtek. Az ügyeletes rendőr azonban nem tudott felvilágosítást adni, hanem csak arról tájékoztatta a panaszost, hogy a jegyzőkönyvet nem olvasta, de tudja, hogy a panaszos édesanyja többször hívta már ki magához a rendőrséget, továbbá azt javasolta, hogy a panaszos aludjon az édesanyjánál. Erre a panaszos azt válaszolta, hogy nem kell neki megmondani, hogy mit csináljon, majd a rendőr felettése iránt érdeklődött. A panaszos kérdésére azt a választ kapta, hogy menjen a Teve utcába.

A panaszos a történetek után az interneten keresgélve talált rá a Testületre és úgy gondolta, hogy inkább ahhoz fordul.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás teljes körű tisztázása érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatán keresztül a BRFK illetékes Kerületi Rendőrkapitányság vezetőjétől.

1) A váltásparancsnoki szolgálatot ellátó r. főtörzsőrmester 2011. május 2-án kelt jelentésének tartalma szerint 2011. március 2. napján a délelőtti órákban jelent meg a panaszos a kapitányság ügyfélváró helyiségében. A r. főtörzsőrmester az ügyfélváróban felvette a kapcsolatot a panaszossal, akinek a napszaknak megfelelően köszönt és bemutatkozott.

A jelentés szerint a panaszos agresszív, lekezelő, lenéző hangnemben elmondta, hogy 2011. február 25. napján az édesanyja kihívta magához a rendőrséget, mivel a fölötte

lakó zajong, ami őt zavarta. A kiérkező rendőrök nem tapasztaltak semmit, majd eljöttek. Kis idő elteltével a panaszos édesanyja ismételten kihívta a rendőröket, amikor azok mentőt hívtak az édesanyjához. A helyszínről a mentő az édesanyját beszállította az egyik Kórház Pszichiátriai Osztályára, ahonnan – a panaszos elmondása szerint azért, mert semmi baja nem volt – hazaengedték. A panaszos a történekről az édesanyjától tud. A panaszos azt is elmondta, hogy nem akar panaszt tenni, csupán azért ment be a rendőrségre, mert beszélni szeretne az édesanyjával szemben intézkedő rendőrrel arról, hogy miért volt szükség az édesanyja kórházba szállítására és milyen jogalapra tekintettel tette mindazt.

A r. főtörzsőrmester a panaszt arról tájékoztatta, hogy tudomása szerint az édesanyjánál nem egy, hanem több alkalommal is intézkedett már a rendőrség olyan bejelentés kapcsán, hogy a fölötté lakó szomszéd hangoskodik. Erre a panaszos azt reagálta, hogy ő nem lakik az édesanyjával, és egyik olyan esetről sem volt jelen, amikor az édesanyja kihívta a rendőröket, azonban ez nem ok arra, hogy elszállítsák mentővel, ugyanis tudomása szerint édesanyja jó egészségi állapotban van.

A r. főtörzsőrmester elmondta a panaszosnak, hogy az intézkedő rendőrök a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) és a hatályos jogszabályok alapján jártak el, így az édesanyjának, illetve a felette lakóknak a meghallgatását követően arra a következtetésre juthattak, hogy az édesanyját orvosi kezelésben kell részesíteni. A rendőrség az intézkedés alá vont személy egészségi állapota érdekében hívja ki a mentőket és arról, hogy ki és milyen ellátásban részesül, minden esetben a helyszínen megjelenő orvos dönt. Ezt követően a r. főtörzsőrmester tájékoztatta a panaszt arról, hogy amennyiben még jogos, vagy jogosnak vélt panasz van, abban az esetben azt megteheti a rendőrkapitányságon, a BRFK panaszírodán, melyre a panaszos közölte, hogy nem szeretne panasszal élni, csak a helyszínen intézkedő rendőrrel beszélni. Mindezek után a panaszos elkészönt és elhagyta a rendőrség épületét.

Tekintettel arra, hogy a panaszos nem kívánt panasszal élni, jegyzőkönyv felvételére nem került sor.

A jelentés végül arra is kitér, hogy a panaszos által panaszolt esemény során a jelentést készítő r. főtörzsőrmester volt a szolgálatirányító parancsnok, továbbá a panaszos tájékoztatása során normál hangnemen beszélt a panaszossal.

2) A BRFK illetékes Kerületi Rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztató levele a fent ismertetettekhez képest csupán annyi többletinformációt tartalmaz, hogy a r. főtörzsőrmester azt a tájékoztatást adta a panaszosnak, hogy a mentő igénybevételére az Rtv. 37.§ b) pontjában megfogalmazottak alapján került sor.

III.

Az eljárás során a Testület megállapította, hogy a panaszolt rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 2. § (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből levezethető tisztességes eljáráshoz és az 57. § (5) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogát az alábbiak szerint.

A panaszos állítása szerint 2011. március 2. napján azért ment a BRFK egyik Kerületi Rendőrkapitányságra, mert név szerint szeretett volna panaszt tenni az édesanyjával szemben intézkedő rendőrök ellen, azonban nem kapott felvilágosítást. A rendőrkapitányságon pusztán arról tájékoztatták, hogy a panaszos édesanyjával szemben intézkedő rendőrök szabályosan jártak el.

Ezzel szemben a rendőrségi jelentés rögzíti, hogy a panaszos nem kívánt panaszt tenni, hanem beszélni akart azzal a rendőrrel, aki az édesanyjához mentőt hívott, hogy miért volt erre szükség. A panaszt meghallgató rendőr elmondása szerint tájékoztatta a panaszost arról, hogy a biztonsági intézkedés szükségességét a panaszos édesanyjának egészségi állapota indokolta és, hogy minden ilyen esetben a helyszínre kiérkező mentő orvosa dönt az érintett kórházba szállításáról. A panaszt továbbá tájékoztatta arról is, hogy nem áll módjában az intézkedő rendőr nevét közölni és amennyiben panasszal kíván élni, hova fordulhat. Tekintettel arra, hogy a panaszos nem kívánt panasszal élni, jegyzőkönyv felvételére nem került sor.

A konkrét ügyben a rendőri intézkedéssel összefüggésben a Testület az alábbiakra hívja fel a figyelmet.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése rögzíti, hogy „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”.

Az Rtv. 24. § (1) bekezdése értelmében „a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulóknak a tőle elvárható felvilágosítást megadni”.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette - választása szerint - panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el. Ugyanezen törvényhely (2) bekezdése pedig kimondja, hogy akinek az intézkedés jogát vagy jogos érdekét érintette, panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez.

Az idézett rendelkezések értelmében a rendőrséget felvilágosítás-adási kötelezettség terheli. Fontos utalni arra is, hogy a Testület több – így például 230/2009. (VIII. 5.) és 267/2010. (V. 12.) számú – állásfoglalásában is rámutatott arra, hogy a rendőr felvilágosítás-adási kötelezettsége a rendőrség alapfunkciója, és az állampolgárok szubjektív biztonságérzete szempontjából fontos. A rendőrség alapfunkciója a veszély bekövetkeztének megelőzése, a bekövetkezett veszély megszüntetése, felszámolása. A veszély jellegétől függően a rendőr köteles, ha hozzá fordulnak, felvilágosítást adni. Az állampolgár szubjektív biztonságérzete szempontjából pedig azt kell kiemelni, hogy az állampolgár joggal bízhat abban, hogy a rendőr a feladatkörébe tartozó ügyben a rendőrtől felvilágosítást kaphat.

A rendőrség köteles továbbá biztosítani a panasztételhez való jogot, azaz ha valaki úgy érzi, hogy egy rendőri intézkedés a jogát vagy jogos érdekét érintette, annyiban lehetővé kell tenni számára panaszjoga érvényesíthetőségét.

A vizsgált esetben a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok tanúsága szerint megtörtént a panaszos felvilágosítása a panasztétel lehetőségével összefüggésben, valamint az is rögzítésre került, hogy a helyszínen a panaszos nem kívánt panasszal élni. Ezzel szemben a panaszos arról számolt be, hogy nem kapott felvilágosítást és panaszát sem tehetette meg. **Tekintettel arra, hogy a Testületnek nem állt rendelkezésére további bizonyíték, amely az ellentmondásokat bármelyik fél javára feloldhatta volna, ezért a Testületnek nem állt módjában a panaszos tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való joga sérelmének megállapíthatósága.**

IV.

A Testület a fentiek alapján – figyelemmel az Rtv. 93. § (2) bekezdésében foglaltakra – a rendelkező részben foglaltak szerint döntött és az Rtv. 93. § (2) bekezdése szerint a panasz áttételéről döntött.

Budapest, 2011. július 21.

Dr. Juhász Imre
elnök,
előadó testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag